

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

З переходом до ринкової економіки українські підприємства зрозуміли, що для того, аби уникнути небажаних результатів, потрібно вводити в діяльність підприємства певні зміни та інновації, а саме нові методи управління персоналом та організацією в цілому.

Інновації необхідні в організаційній, виробничій, фінансовій, науковій сферах, оскільки саме в комплексі вони приносять найефективніший результат.

Метою даного дослідження є виокремлення основних проблем розвитку інноваційної діяльності в Україні, а також пошук шляхів їх усунення.

Теоретичними питаннями введення інновацій на підприємствах та проблемами, пов'язаними з цим, займалися науковці К.В. Кучеренко, Федулова Л., А.Г.Поршнева та ін..

Відомо, що інноваційна діяльність являє собою сукупність засобів, спрямованих на використання і комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок і зумовлює випуск на ринок нових конкурентоздатних товарів і послуг [1].

Слід відзначити, інноваційний потенціал організації — це ступінь готовності виконати завдання, що забезпечують досягнення поставленої інноваційної мети, тобто ступінь готовності до реалізації проекту чи програми інноваційних стратегічних інноваційних змін[4].

Інноваційна мета є глобальною стратегією підприємства, засобом досягнення більш високих цілей і отримання достатньо високого прибутку в довгостроковій перспективі, збереження та підвищення конкурентних можливостей на ринку, вирішення кризової проблеми та проблеми виживання в цілому.

Пошук ефективних організаційних форм управління нововведеннями, створення механізму інтеграції та координації діяльності в процесі розробки й впровадження нововведень вимагають підвищення уваги до інноваційного менеджменту як сукупності організаційно-економічних методів та форм управління у різних ланках і насамперед на рівні первинної ланки – підприємства. Інноваційний менеджмент - це наука, поява якої ознаменувала перехід на якісно новий ступінь розвитку наукової сфери.

Більш конкретно суть інноваційного менеджменту розкривається в його функціях, до яких можна віднести [3]:

- управління процесами створення нових знань;
- управління творчим потенціалом тих, хто створює нові знання;
- управління освоєнням нововведень;
- управління соціальними та психологічними аспектами нововведень.

Виникнення інноваційної діяльності на підприємствах можна визначити як позитивний чинник, що допомагає покращити технологію організації роботи, автоматизувати виробництво, підвищити його ефективність тощо. Але незважаючи на це, в Україні є багато проблем, які потребують вирішення.

Інноваційний процес в Україні не набув достатніх масштабів, і тому не є істотним чинником української економіки. Тому рівень використання інновацій незадовільний. Україна має низький рівень конкурентоспроможності продукції. Це, насамперед, пов'язано із нестачею коштів, великих затрат на нововведення, відсутністю державної підтримки, недосконалою законодавчою базою.

Інновації в будь-якому секторі економіки вимагають фінансових вкладень. Тому є необхідним вирішення проблеми визначення обсягу інвестицій. Ефективність інвестиційної програми залежатиме від якості рішень щодо залучення та використання фінансових ресурсів для їх реалізації[2].

В цілому для вирішення проблеми, пов'язаної з запровадженням інноваційних систем в організації, необхідно:

- 1) проводити більше досліджень у сфері інновацій;
- 2) розробити сучасні концепції для створення можливостей прогнозування перспектив довгострокового техніко-економічного розвитку суспільного виробництва;
- 3) на законодавчому рівні, розробити підтримку для розвитку інноваційних процесів на всіх рівнях економіки, спиратись на пошук найоптимальніших форм взаємовигідної співпраці регіональних організаційних структур управління інноваційною діяльністю підприємств, що здатні до створення і адаптації інновацій [3];
- 4) вдосконалити нормативно-правову базу державного регулювання та стимулювання інноваційної сфери;
- 5) на державному рівні потрібно створити модель інноваційної політики саме для України, враховуючи всі особливості української економіки;
- 6) створити передумови для широкого та ефективного впровадження інновацій;
- 7) особливо відповідальна роль відводиться організаціям та закладам освіти в цілісній системі інноваційної діяльності для максимального використання інтелекту персоналу в усіх напрямках економічного розвитку шляхом формування особистості сучасного інноваційного менеджера. Інноваційний менеджер в сучасних умовах повинен бути перш за все організатором інноваційного процесу, винахідником, підприємцем, який береться за реалізацію чужої ідеї, ініціює її практичне здійснення[3].

Таким чином, можна стверджувати, що основою забезпечення стабільності функціонування підприємств в умовах динамічного економічного середовища має стати науково обґрунтована інноваційна стратегія підприємства. Але для того, щоб не втратити позитивний ефект від інноваційної діяльності, створеної в результаті впровадження інновацій, потрібно й надалі докладати зусилля для її вдосконалення та підтримання.

Література

1. Про інноваційну діяльність: Закон України від 2 грудня 2011 р. №3715-VI / Верховна Рада України // Законодавство України: CD-вид-во «Інфодиск», 2011р.
2. К.В. Кучеренко Інноваційний розвиток в забезпеченні економічної безпеки XVI.- Всеукраїнська науково-методична конференція «Проблеми економічної кібернетики», Том III. - 2011 р.
3. Федулова І.І. Інноваційний менеджмент в Україні: проблеми та шляхи формування «Економіст». - 2002. - №2. с.52-54.
4. Управление организацией. - Учебник / Под ред. А.Г.Поршнева, З.П. Румянцевой, Н.А. Саломатина. - М.: Инфра-М. 1999.

УДК 331.108

Куликова О.В.

Научный руководитель – Ляшок Н.Ю.

АКТУАЛЬНЫЕ ПРОБЛЕМЫ УПРАВЛЕНИЯ ПЕРСОНАЛОМ

Главным двигателем развития предприятия является его персонал. Именно от эффективного управления персоналом зависит развитие предприятия. Трудовые ресурсы в большей степени, нежели другие факторы производства определяют стратегический успех, являются основой обеспечения конкурентоспособности организации.

Управленческая деятельность – один из важнейших факторов функционирования и развития организаций в условиях рыночной экономики. Эта деятельность постоянно совершенствуется в соответствии с объективными требованиями производства и реализации товаров и услуг, усложнением хозяйственных связей и т. п. Именно с появлением управления персоналом как специали-